Ч. 140. Четвер 7 липня (24 червня) 1904. Рік XIV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за вложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(О скликаню соймів краевих. — Рух виборчий на Буковині. — З поля российско-японьскої війни).

Віденьскі ґазети подають чутку, що сойми краєві мають бути скликані на день 19 вересня. Тирольска ґазета „Tirol. Stim.“ каже однакож, що скликанє соймів у вересни відносить ся лиш до тих соймів, котрі бажають скликаня і о котрих можна припускати, що сесия буде спокійно відбувати ся. Тоті сойми, о котрих того не можна припускати, не будуть скликані. Та й тирольский сойм не буде скликаний.

На Буковині рух виборчий в повнім розгарі і о скілько можна здогадувати ся з дотеперішних успіхів, вийде в користь Русинів. Німецкі ґазети нотують вість про заснованє нової партиї політичної на Буковині. Заходами члена палати панів бар. Юрия Василька Серетского основує ся партия властителів більшої посілости, котра буде називати ся партиєю середини а котрої проґрама підходить під проґраму середної партиї на Мораві і в палаті панів. До сеї партиї приступило доси 62 членів. Польскі ґазети кажуть, що ся нова партия, зложена із самих Руснів і жидів, має на ціли зломити вплив і значінє вірмено польскої партиї. В проґрамі сеї партиї сказано, що она уважає за конечне полагодженє національних спорів, але може годити ся лиш на такі способи, які могли би національну рівноправність в краях з мішаними мовами забезпечити тревало, евентуально з яснимм поставленєм артик. XIX. основних законів державних. Партия думає полагодити національні спори обовязковою наукою другої краєвої мови в школі і увзглядненєм участи національної меншости в адміністрациї краю. При тім хоче партия старати ся о скріпленє селяньства і его просьвіту та посередничити в спорах прочих партий в буковиньскім соймі.

З поля российско-японьскої війни надходять так суперечні вісти, що годі знайти в них хоч би лиш слід правди. Як звістно, з российскої сторони доношено в послідних днях, що Японці зовсім уступили ся з тих ґірских переходів, о котрі через кілька днів вели завзяту борбу. З российскої сторони підношено се навіть за рід якогось трiюмфу, хоч з другої сторони самі Росияни признавали, що Японці добровільно уступали ся. Що се було, не можна й доси зрозуміти, тим більше, що тепер надходять знов вісти, котрі кажуть, що Японці держать ся в здобутих ними передолинах а навіть в них укріпляють ся Коли можна повірити нинішним вістям, то Японці навіть посувають ся дальше на Ляоян. Німецкі часописи старають ся пояснити сей якийсь загадочний маневр Японців тим, що они хотіли звабити армію ґен. Куропаткіна в иньші сторони і спонукати его розмістити еї инакше як доси, що їм мало й удати ся.

Урядово доносять з Петербурга: Ґенерал Сахаров телеґрафував дня 4 с. м. до ґенерального штабу: Дня 3 с. м. заняли наші передні сторожі позиції на всхід від Ляоян коло передолини Янцелін. Над раном донесли наші патрулї, що передна сторожа неприятеля в силі 1500 людий обсадила місцевости Еготонон і Егокуменда, положені недалеко нашого фронту і що головна сила неприятеля позістала поза передолинами Феншуiлін і Модулін. Рівночасно добачено, що відділ неприятельский зложений з одного баталiона обходить наше крило коло Янцелін.

Із сеї урядової депеші виходить хиба зовсім ясно, що Японці держать переходи Феншуiлін і Модулін, бо коли передна сторожа японьска атакує Росиян в стороні як Ляоян а головна сила японьска знаходить ся поза переходами Феншуiлін і Модулін, то хиба річ ясна, що обі сї передолини знаходять ся вже в руках Японців, або що Японці перейшли че-

20)

БЕЗ МОВИ.

(З российского — *Володимира Короленка*).

(Дальше).

Новий подорожний глядів ще кілька хвиль в лице Матвія... Мимо того, що Матвій був тепер переодітий і гладко виголений, що мав на собі американьский сурдут і капелюх, лежало в его стати все таки щось, що нагадувало на далеку вітчину. Молодий чоловік побачив нараз перед собою велику рівнину покриту мягким глубоким снігом, дорогу з високим лісом по обох боках і людий з такими самими очима, що скоро уступали з своїми саньми перед перелітаючою трійкою...

Може й Матвій пригадував собі на такі річи. Его уста порушали ся воркотячи, а на лици появила ся немов покірна просьба.

Пан в запорошеній одежи і в цилїндрі глядів на цілу ту німу сцену своїми хитрими очима, в котрих перебивала ся насьмішлива добродушність.

— How do you do, mister Niloff? — сказав, коли побачив, що Росиянин его не замічає. Той стрепенув ся і живо обернув ся до него.

— Ах, добрий вечер, пане судиє Дікінзон — відповів чистою анґлійщиною, подаючи судиї руку. — Даруйте, що я вас не замітив.

— О, нічого не шкодить. Цікавить вас той подорожний?... І мене також... Видко з далека їде...

— З Мільвокі — відозвав ся один подорожний.

— О, ні — сказав другий. — Я їду з Мільвокі, а застав его вже в поїзді. Він, здає ся, всів в Чікаґо, а може вже й в Новім Йорці. Не говорить ні слова по анґлійски і такий безпомічний як дитина.

— Очивидячки чужинець — сказав судия Дікінзон, глядячи уважно на Матвія. — Великаньский хлоп!... А ви, містер Нілов були, як мені здає ся, у своїх земляків? Як їм веде ся? Я бачив, що они записали собі добрі машини, найлїпший американьский виріб.

— Так... тепер їм ще тяжко. Але мають надію на лїпше.

— Читаєте справозданє комітету для виходців?... Число виходців з Росиї значно збільшило ся.

— Так — відповів Нілов коротко.

— Ага, нагадав собі: в тім самім числї „Дубльтаньского Курєра“ єсть продовженє історії про дикого з Нового Йорку. А знаєте, показує ся, що то також Росиянин.

— В такім случаю не дикий — сказав Нілов сухо.

— Гм... так... Даруйте, містер Нілов... Говорю очивидно не о образованій части народу. Але... до якоїсь степени... чоловік, що кусає...

— Без сумніву, пане, він не кусає. Не всї вісти в ґазетах правдиві.

— Але... его поведенє супротив поліциянта Гопкінса?

— Поліциянт Гопкінс, як видко навіть з донесень ґазет, ударив его перший палицею по голові... Ви его уважаєте диким?

Старий джентльмен засьміяв ся і сказав:

— О! Але то цілком инша річ... Поліцианти в тім краю чейже від чогось мають палиці... А скоро чужинець заколочує спокій...

— Жалую, що судия може так говорити — сказав Нілов холодно.

Старий джентльмен випрямив ся, очивидячки трохи обиджений і сказав:

— Судию Дікінзона ще ніхто не посудив о нерозважний вирок.... в его судовій сали. Тут говоримо про річи, як они описані в ґазетах... Чи може я обидив вас чим, містер Нілов?

— Ви мене не обидили. Але коли ви знаєте поліциянтів свого краю, то я знаю також людий мого краю. І я уважаю ґазетярску балаканину про те, немов би они кусали, обиджаючою нісенїтницею. Чи ви вповні пересьвідчені о тім, що ваші поліцианти не надуживають деколи без причини своїх палиць?

Старий пан вийняв циґаро з уст і здивований несподіваним оборотом розмови, глядів якусь хвилю мовчки на молодого чоловіка.

— Гм... так — відповів. — Коли будемо глядіти на річ з тої точки... Правду кажучи, того я цілком не певний... І коли би та справа була прийшла перед мій суд, то я зажадав би від Гопкінса точних пояснень. О так! Я зажадав би пояснень... Ви очивидно маєте свій погляд о цілій тій історії?

рез гори в долину ріки Ляого і в сторонах як Ляоян обходять армію ґенерала Куропаткіна, котрий пересунув свою головну силу до Гаічен.

Ще більше потверджує се вість, яку одержав берлиньский „Tageblatt" з Токіо: Передні сторожі японьского войска в днях 29 і 30 червня удержали ся у всїх гірских переходах мимо российских атаків. Під Даліном важила ся битва кілька разів, аж остаточно і ся передолина позістала в руках Японців. Ґен. Курокі узискав на правім крилї ще одну важну точку.

Із всїх сих вістий можна тепер майже на певно вносити, що Японці не лиш не уступили ся з гірских переходів, але задержали їх а що ще важнійше, що они пустились вже в долину ріки Ляого від сторони міста Ляоян. Всї вісти з российскої сторони о уступленю Японців з гірских переходів треба длятого уважати лиш за масковане поважної неудачі российских вождів.

Новинки.

Львів дня 6-го липня 1904.

— **Іменованя.** Є. В. Цїсар іменував директора ґімназиї в Дрогобичи дра Франц. Майхровича, придїленого до ц. к. краєвої Ради шкільної і провізоричного інспектора шкільного Мед. Кавецкого краєвими інспекторами шкільними, а п. Міністер просьвіти придїлив обох до служби в краєвій Раді шкільній.

— **Важне для півцїв церковних з Бобречини!** Підписаний має честь запросити півцїв церковних деканата бобрецкого, як членів товариства дяківского, так і тих, котрі би хотїли і повинні до того товариства вписати ся, не виключаючи півцїв церковних і з инших сусїдних деканатів — коли в їх деканатах аґентури деканальні товариства дяківского ще не засновані — на день 14-го липня р. 1904 на 11 годину рано до Бібрки, де в дяківцї відбудуть ся збори деканальні аґентури бобрецкої з слїдуючим порядком дневним: 1) О 11-ій годинї відкрите зборів в дяківцї; — 2) відчитанє протоколу з послїдних зборів; 3) обрахунок каси і удїлене абсолюториї з проваджених рахунків; — 4) внесеня членів; — 5) впис нових членів і уплата членьских вписів; — 6) вибір аґента. Підписаний має повну надїю що П. Т. півцї церковні зрозуміють свою справу і прибудуть всї без вийнятку на збори. Не менше сподїває ся підписаний, що Високопреподобні оо. Духовні яко покровителї дяківскої справи і безпосередні настоятелї дяків, котрих сим щиро запрошує ся, зволять ласкаво прибути на дяківскі збори. На случай, коли би потрібне число членів не зібрало ся, по мисли §. 32 статута товариства взаїмної помочи дяків церковних гр. к. Архієпархії львівскої, запрошує ся П.Т. членів товариства на поновні збори в той сам день на годину 3 по полудни, бо в тім случаю вистарчає таке число членів, яке на збори явить ся. — Віце-декан Бобрецкий і гр. к. парох в Виспі *Павло Козюк*.

— **Огнї.** В Заставі коло Олеська знищив огонь 5 селяньских загород. Шкода виносить більше як 40.000 К. — В Печенїжинї повстав огонь в стайни Ст. Грабовецкого, знищив стайню, стодолу і 2 сусїдні загороди. В огни погибло 6 штук худоби. — В Чортівци, городеньского пов. знищив огонь шпихлїр вартости 5000 К, а заразом нагромаджену там пшеницю вартости 13.000 К. — В Луцї, городеньского повіта, згоріло десять селяньских загород. — В Вижнянах, перемишлянского повіта, знищив огонь 11 селяньских загород. — В Любачеві згоріло 40 господарств. — В Скнилові, львівского пов., погоріло нинї в ночи 8 селяньских будинків. Шкода виносить кілька тисяч корон. — В Цетили, ярославского повіта, дїти, бавлячи ся сїрниками, викликали огонь, що знищив 2 доми вартости 2000 К. — В Лужку горішнім, пов. старо-самбірского, згоріли дві господарскі загороди, при чім жертвою огня упав 13-лїтний Іван Герило, що спав на подї. — В Підгородцях, стрийского пов., згоріли три хати, при чім в огни погиб господар Тимко Лагодич, котрий кинув ся до горіючої хати, щоби уратувати із скринї 9 К.

— **Нещастна пригода.** З Бібрки доносять, що в каменеломі в Стрілисках нових засипав сими днями в часї добуваня каменя кусень землї працюючого там робітника Михайла Медведя, котрий погиб на місци.

— **Забобон.** З Ярослава пишуть: Ще в цьвітни с. р. відобрав собі житє в Радаві зарібник Ів. Якимець, повісивши ся на соснї. Тепер в Радаві розголошено, що причиною посухи єсть то, що Якимця похоронено в тім самім одїню, в якім допустив ся самоубийства. Той погляд промовив до пересьвідченя війтови Гнатови Колодї і він велїв відкопати трупа, здерти з него одїж і спалити її. Крім того велїв війт ще спалити сосну, на котрій Якимець повісив ся. Але довідав ся о тім лїсничий кн. Юрия Чарторийского, до котрого належала сосна і він не позволив знищити сосни і не допустив до можливого пожару лїса. Справу віддано судови.

† Померла Евгенія з Петриків Чеховичева, вдова по сьвященику, в Перемишли, дня 4 с. м., в 29-ім році житя.

— **Корабельна катастрофа.** Даньский пароход „Norgen", що віз около 700 подорожних, наїхав оногди недалеко островів Гебридів, коло Шкоциї, на підводну скалу і затонув, причім погибла більша часть подорожних. Катастрофа відбула ся дуже скоро. Коли корабель наїхав на скалу, капітан велїв дати „противпару", але вже було за пізно. Крізь великий отвір, видертий в днї, почала до середини напливати вода і корабель почав тонути. Подорожні находили ся в тій порі в ліжках. Налякані потрясенем вибігли на поміст, де на вість про катастрофу запанував дикий переполох. Всьо пхало ся до човнів, о котрі вивязалась кровава борба. Нагло корабель перехилив ся і втягнув всїх, що находили ся на помості, у вир. Один з уратованих подорожних так описує ту катастрофу:

— Так, маю... Я гадаю, що мій земляк прийшов случайно на мітинґ... І стрітив Гопкінса.

— Ну, а чого зігнув ся і сягнув... гм... одним словом... як пишуть ґазети?

— То буде правда, що він зігнув ся... На жаль, пане, в моїй вітчинї гнуть ся люди нераз надто низько.

— Гадаєте? Га! То імовірне. Але намір укусити і то як раз укусити в руку... то що найменше вимагало би доказів...

— А як на повитанє відповідають сильним ударом в голову....

— Ха, ха! Очивидно, що то запоморочує розум і будить пристрасти. Дїйстно після моєї гадки цїла справа майже вияснена. З вас був би знаменитий адвокат. Так! Ви могли би бути найлїпшим адвокатом в нашім місті! Але коли ви волїєте працювати в моїм тартаку....

Він стріпав попіл з циґара і видивив ся своїми живими, острими, маленькими очками на Нїлова. Відтак поглянувши з боку на прочих подорожних, в намірі довірочно поговорити, пересїв ся до Нїлова, поклав єму руку на колїно і сказав притишеним голосом:

— Простїть, містер Нїлов.... Дік Дікінзон цїкавий чоловік. Позвольте менї завдати собі.... кілька питань.... так сказати-б.... трохи довірочнїйших?

— Прошу дуже. Як будуть для мене невигідні, я на них не відповім.

— Ох, очивидно, очивидно — засьміяв ся Дікінзон. — Бачите: Ви третий российский джентльмен, якого я стрітив.... Скажіть менї — бачили ви в своїй вітчинї богато Американців?

— Стрічав кількох.... хоч дуже мало.

— І певне всї они приходили у вас з бідноти до лїпших відносин?...

— Може й так....

— Скажіть менї.... тепер.... Може бути, що я помиляю ся, але.... Менї здає ся.... що ви самі зробили противно?... І тут вже мали ви нераз нагоду скинути робітничу блюзу і стати чимсь лїпшим....

Нїлов поглянув на чудацке одїнє старого джентльмена і відповів усьміхаючись:

— Бачу вас, пане судиє, у вашім робітничім одязї!

— О, то трохи инша річ — відповів Дікінзон. — Так, я був каменярем. І я присяг собі, що при всїх торжественних нагодах буду носити одяг каменяря.... Нинї був я на відкритю банку в Н. Мене запросили там основателї. А хто запрошує Діка Дікінзона, запрошує й єго старий одяг. О тім знали ті пани.

— Дуже поважаю таку вашу постанову, пане — відповів Нїлов поважно. — Але....

— Але, повтаряю, то трохи инша річ. Я убираю своє старе одїнє, а рівночасно найлїпші новойоркскі рукавицї. То пригадує менї на те, чим я чув і чим я тепер є, то значить, що я властиво завдячую мому старому одїню. Тут моя минувшість і теперішність ...

Він замовк, пересунув циґаро в своїх тонких устах і додав відтак, глядячи уважно на молодого чоловіка:

— Ви, як менї здає ся, ідете противною дорогою і на старість дістанете вкінци охоту надїти знов ваш фрак.

— Надію ся, що нї — відповів Нїлов. — Але здає ся поїзд задержує ся. Ось тартак і я тут висїдаю. До побаченя, пане!

— До побаченя. Я застерігаю собі ще моє питанє....

Нїлов виймаючи свій клунок з сїтки, поглянув ще раз уважно і немов би вагуючись на Матвія; але коли замітив острий погляд Дікінзона, відвернув ся і попращав ся з судиєю. В тій самій хвили отворив Матвій очи і они спочили з зачудованем на Нїлові, котрий обернений був до него боком. На лици пробудившого ся видко було немов здивуванє. Але коли він протирав ще очи, поїзд як все в Америцї задержав ся нагле і Нїлов вийшов з ваґона. За хвилю гнав вже поїзд дальше.

Дікінзон сїв на своє давнє місце і Американцї почали говорити о молодім Росиянинї.

— Так — сказав судия — то третий российский джентльмен, якого я стрітив і третий чоловік, якого не можу зрозуміти....

— Може.... який з секти Льва Толстого — замітив хтось.

— Не знаю... Але як видко, він має дуже добре виховане — говорив Дікінзон задумчиво. — І вже кілька разів на моїх очах пропускає найкористнїйші нагоди.... Коли я скінчив мою першу незначну акордову роботу, сказав містер Дуґляс, інжинер, до мене: „Я з вас вдоволений, Дік Дікінзон. Скажіть менї, чим би ви хотїли бути". — Я трохи засьміяв ся і сказав: „по перше не був бя я від того, аби мене зробили президентом". — Містер Дуґляс також розсьміяв ся і відповів: „Славно, Дік! Не ручу вам, що ви будете президентом, але цїле місто певне збудуєте і будете в нім головою...."

— І то збуло ся — сказав з поважанем наймолодший зпоміж подорожних.

— Так — говорив Дікінзон дальше. — Зрозуміти чоловіка, значить дізнати ся, яку він має цїль. Коли я того российского джентльмена побачив, як він працював в моїм тартаку, спитав і я єго: чим би ви хотїли бути? А знаєте, що він менї відповів? „Надію ся, каже, що буду вам робити не гірші дошки, як кождий з ваших робітників".

— Справдї дуже дивна річ — сказав один з товариства.

В тій хвили Матвій, що по відходї Нїлова знов заспав, стрепенув ся і щось пробормотів у снї.

— Ось ще один чоловік, котрого не можна зрозуміти — засьміяв ся один Американець.

— Я ще нїколи не бачив, аби хто в такім невигіднім положеню так богато спав.

Судия Дікінзон поглянув уважно на Матвія і сказав:

— А я заложивсь би, що в души того чоловіка... неспокійно. Не знате, куди він іде, але я волїв би, коли б він минув наше місто. О! я маю в тім взглядї певне око.

XXIX.

Все частїйше відзивав ся дзвінок льокомотиви, поїзд звільнив ходу, кондуктор увій-

Я сидів в своїй каюті і ждав на сьнідане, коли нагло почув сильне потрясене. Я поспішив на поміст і був тут сьвідком страшних сцен. Сейчас вернув я до каюти, щоби забрати свої річи. На помості бігало богато людий в переполосі. Спущено ратункові човни і мені удало ся дістати ся на оден з них. Вскорі ми віддалили ся від корабля, бо з нами був у човні оден з корабельної залоги, що знаменито веслував. Ми бачили, як два инші човни, повні подорожних, перевернули ся задля сильної бурі і всі потонули. По 24 годинах стрінули ми корабель „Slavia“, котрий взяв нас на поміст. З Копенгаґи доносять, що пароход „Norgen“ мав 644 подорожних. В тім числї було 70 Данців, 63 Шведів, 296 Норвежців, 25 Фінляндців і 236 Росиян. З Dornoway наспіла вість, що там причалило на берег 101 осіб з корабля „Norgen“ а 22 особи уратував иньший корабель. Инші подорожні погибли.

— **Видїл Товариства опіки над Інтернатом** для кандидатів ц. к. учительскої семинариї в Самборі оповіщує конкурс на 100 вільних місць в інтернаті. Приняті кандидати одержать поміщене, удержане, опал, пране, сьвітло, лїкарску і педаґоґічну опіку, однак мусять піддати ся вказаним в конкурсї услівям і приписаному для учительских інтернатів домашному реґулямінови. Кандидати III. і IV. року будуть приняті без оплати, лише за побирану педаґоґічну стипендию, ученики II. року за доплатою 4 К, з I. року за доплатою 8 К, а з курсу приготовляючого за доплатою 10 К місячно до побираної стипендиї. Кандидати I. і II. року з поступом дуже добрим (сьвідоцтво з відзначенем) вільні від поплати. Всї приняті до інтернату кандидати мають безусловно зложити при вступі 26 К, а іменно: 10 К яко доплату за пів липня (бо за сей місяць не побирають стипендиї); 12 К на видатки шкільні, 2 К на лїкаря і 2 К на інвентар, крім того мають виказати ся, що мають: 1) молитвослов, 2) шість пар біля, 3) шість простирал, 4) шість пошевок, 5) шість ручників, 6) шість хустинок до носа, 7) дві пари нової обуви, 8) два комплетні убраня і пальто зимове, 9) подушку, 10) гребінь, щітку, ложку, вилки, ніж і скрипку; біле має бути значене. Подання о принятє до інтернату належить вносити в реченци до 18 липня с. р. на руки дирекциї ц. к. семинариї учительскої в Самборі і потреба до них долучити: послїдне сьвідоцтво шкільне, декларацию родичів, потверджену громадскою зверхностию, в наслїдок котрої зобовязують ся платити точно що місяць з гори доплату після повисше поданого услівя. Чужі мають долучити метрику уродженя і сьвідоцтво убожества. Бувші вихованки інтернату, котрі відповіли приписам реґуляміну і викажуть ся поступом в науках і доброю ногою з обичаїв, мають першеньство. Подання компетентів чужих, котрі мають близше до инших семинарий, не будуть увзгляднені.

Господарство, промисл і торговля.

— **Ц. к. Дирекция зелїзниць державних** оповіщує: Австро угорско-швайцарский звязок зелїзничий. З днем 1 липня 1904 входить в житє нова тарифа виїмкова для перевозу нафти і бензини.

— **Ціна збіжа** у Львові дня 5 липня: Ціна в коронах за 50 кільо у Львові. — Пшениця 9·60 до 9·80; жито 7·— до 7·25; овес 7.— до 7·25; ячмінь пашний —·— до —·—; ячмінь броварний 6·75 до 7·—; ріпак 8·75 до 9·—; льнянка 8 — до 8·25; горох до вареня 8·25 до 8 75; вика 5·— до 5·25; бобик 6·25 до 6 50; гречка —·— до —·—; кукурудза стара 6·25 до 6·50; хміль за 56 кільо 145·— до 150·—; конюшина червона —·— до —·—; конюшина біла —·— до —·—; конюшина шведска —·— до —·—; тимотка —·— до —·—.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Льондон 6 липня. Бюро Райтера доносить, з Японія приняла вповні угоду заключену межи Анґлїєю а Росиєю в справі відданя Анґлїйцям контролї над ловлею риб на всхідно-сибірскім побережу.

Льондон 6 липня. На рибацькім кораблю приїхало вчера до Аберден 17 подорожних, що виратували ся з корабля „Норґе“. Через шість днів живили ся они двома сухарами і водою.

Петербург 6 липня. Указ царский оголошує, що на основі закона войскового відберуть сего року до войска 447.302 людий.

Дянце (Gjangtse) 6 липня. Коли минув речинець роз'єму, Анґлїйцї розпочали воєнні кроки против Тибетанців.

Петербург 6 липня. Российска аґентия телеґрафічна доносить з Ляояну під датою 5 с. м.: Армія ґен. Оку вертає назад (?) очевидно в цїли концентрациї в сторонах Порт Артура. Позициї коло Кінчу заосмотрено в пушки. З Наґасакі доносять о виїздї двох нових дивізий.

Петербург 6 липня. Рос. аґентия телеґрафічна доносить під датою 5 с. м.: Удержує ся тут уперто чутка, що владивостоцка ескадра стрітила ся нині на півночи від Ґензану з японьскою фльотою. Мало прийти до завзятої борби з успіхом для Росиян.

Петербург 6 липня. Сахаров доносить, що головна сила неприятеля знаходить ся тепер мабуть у Ванцяпудза і Ш. кюян, 16 кільометрів від Сюяну на дорозї до Кайчу і Дашічао.

Константинополь 6 липня. Кораблї російскої добровільної фльоти „Петербург“ і „Орель“, перший онгди, другий вчера їдучи з Чорного моря, переплили через Босфор і Дарданелї. Нині переплив через Босфор і Дарданелї корабель „Смоленьск“. В котру сторону ті кораблї пливуть, незвістно.

шов до ваґона і відобрав від старого пана і его молодого сусїда білети. Відтак приступив до сплячого Матвія і дотикаючи его рамени, сказав:

— Дубльтавн, Дубльтавн, сер....

Матвій отворив очи, пробудив ся, зрозумів і нагле вірвав ся. Дубльтавн! То слово чув він кождий раз, коли новий кондуктор витягав білет ізза стяжки его капелюха і за кождим разом викликувало оно у него немале чувство. Дубльтавн, поїзд їхав поволїйше, білети позбирано — значить тут була мета подорожи, значить треба покинути ваґон.... А що тепер, що ждало его в Дубльтавнї, до котрого куплений був білет, бо лише на тілько вистало гроший?

Немов брилянтові шпильки, заткнені в темну стіну гір і лїсів, заблищали крізь вікна ваґонів численні сьвітла. Відтак побігли ті сьвітла, відбиваючись ся в якійсь водній площи, далеко в долину, аби остаточно цілком пропасти, а попри ваґон пересунула ся нагле ґранітна стїна так близько, що жовте сьвітло падаюче з вікон ваґонів відбило ся на ній.... Відтак переїхав поїзд з гуркотом через міст, знов виринули за рікою далекі сьвітла, але тепер піднимали ся они чим раз висше, підбігали все близше, а відтак полишили ся позаду і щезли. Машина дзвонила безнастанно, бо поїзд гнав, не вдержуючись в бігу улицями міста Дубльтавну.

— Ви бачили, пане, як той незнакомий стрепенув ся? — спитав молодий чоловік, що як видко було старав ся приподобатись судиї Дікінзонови.

— Я всьо бачив — відповів старий пан. — Дік Дікінзон зарядить, що треба.

За хвилю отвирали ся двері домів в Дубльтавнї і мешканці повиходили напротив приїзжих. Ваґон опустів. Молодий чоловік ще кілька разів низько поклонив ся містерови Дікінзонови і попросив его передати поздоровлене міс Люсї. Відтак пійшов до міста і розпустив тут кілька непокоячих вістий.

Місто Дубльтавн було недавно заснованим містом в новій державі. Не минуло більше як вісім літ від часу, коли его улиції заложено вздовж нової зелїзниці і від тоді вела оселя тихе житє американьских малих місточок. Зрозуміла річ, що місто Дубльтавн серед свого одностайного робітничого житя кинуло ся з цїлою жадобою на вість, що послїдним поїздом приїхав чоловік, котрий з ніким не промовив слова, що при кождім дотику здрогає ся і котрий вкінци обудив як найбільше підозріне судиї Дікінзона, найдивачнїйшого, але й найбільше поважаного чоловіка в Дубльтавнї.

Висїдаючи з поїзду, покликав судия Дікінзон сейчас одинокого полїциянта в Дубльтавнї і показавши на Матвія, що стояв на осьвітленім електричними лямпами перонї і не знав, що з собою дїяти, сказав:

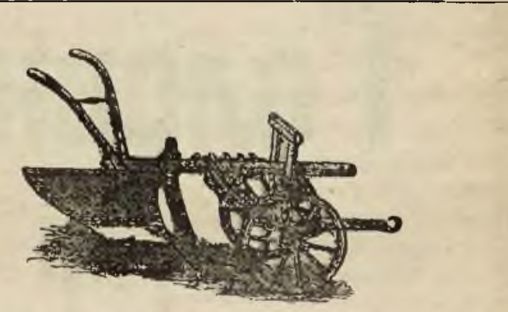
— Уважайте на него, Джон; дивіть ся, куди пійде. Треба вислїдити наміри того чоловіка. Здає ся менї, що не богато доброго можемо по нім надїяти ся.

Полїциянт Джон Келлей відійшов і щез десь в тіни якоїсь шопи, гордий, що вкінци поручено ему досить тяжку задачу.

Але Джонови Келлей почало дуже скоро видавати ся, немов би чужинець не мав ніяких намірів. Він просто вийшов на зелїзничий насип, без ніякого пакунку, лише з кошиком в руцї і нїмо глядїв за відїзджаючим поїздом. Поїзд гуркотів і дзвонив, тепер вирину на хвильку в ясній смузї електричного сьвітла перед аптикою і щез відтак в пітьмі; лише червона лямпа на послїднім ваґонї блищала ще на прощане з глубини ночи.

Лозівець зітхнув, оглянув ся і сїв на лавку під парканом коло пустого тепер зелїзничого двірця. Місяць підплив висше, стать полїциянта Келлея виступала поволи з чим раз коротшої тїни, а чужинець все ще сидїв, не зраджуючи ніяких намірів супротив засипляючого Дубльтавну.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

Товариство взаїмного кредиту

„ДНІСТЕР"

стоваришене заресстроване з обмеженою порукою у Львові,
Ринок ч. 10, дім „Просьвіти".

ЧЛЕНАМИ ТОВАРИСТВА можуть бути тілько обезпечені тревало в „Дністрі" від огню. Членьский уділ 50 К можна вложити в ратах; вписове 2 К.

ЧЛЕНИ ТОВАРИСТВА можуть затягати позички на 6 % за предложенєм відповідної гіпотеки або поруки; сплату більших позичок розкладає ся на 10 літ.

ПРИ ПАРЦЕЛЯЦИЯХ і иншім купні землї нехай купуючі звертають ся за позичками до „Дністра".

ВКЛАДКИ щадничі приймає товариство на 4 прц.

З ЧИСТОГО ЗИСКУ дістають члени дивіденду від уділів а часть зиску призначує ся на добродійні цїли; дотепер уділено на церкви, бурси, школи і т. и. 16.385 К

Стан 31 грудня 1903:

Вкладки	**1,444.589 К**	**Позички**	**1,330.822 К**
Уділи	**109.835 К**	**Цінні папери льоковані в банках і на рахунках біж.**	**280.681 К**
Фонди резервові	**21.318 К**		

Полїсюк і Патрах
в Стрию

поручають
свої правдиві стрийскі

КОСИ

з сріблистої стали. заосмотрені охоронною маркою „сїчкарня". Коси визначають ся незвичайною легкостию і подвійним патентованим гартом, так що перевисшають вироби инших фабрик. Коси зладжені в формах уживаних в краю і довільній довжинї і коштують:

цм.	60	65	70	75	80	85
К	1·80	1·90	2	2·10	2·20	2·30
цм.	90	95	100	105	115	
К	2·40	2·60	2·80	3	3·40	

За всі повисші прикмети наших кіс приймаємо ґарантию.

МІД знаменитий, десеровий, курацийний, з власної пасіки 5 клгр. **лиш 6 корон** franco. Вода медова найлїпше средство на лице. Даром брошурку д-ра Цесельского о медї варто перечитати, жадайте! **КОРІНЕВИЧ**, ем. уч. Іванчани.

Головна аґенция дневників

СТ. СОКОЛОВСКОГО

у Львові, пасаж Гавсмана ч. 9,

принимає пренумерату і оголошеня до всїх дневників краєвих і заграничних.

До „Народної Часописи" і „Ґазети Львівскої" може принимати оголошеня виключно лиш ся аґенция.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).